

Valoarea morții lui Hristos (4): Un Fiu spre bucuria Tatălui Său

Prin trei exemple din evanghelia după Ioan vrem să vedem felul în care Domnul Isus a glorificat pe Dumnezeu și Tatăl prin moartea Sa și care au fost urmările pentru El din aceasta, și anume, că și Tatăl L-a glorificat.

Ioan 10.17-18: *Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.*

Un exemplu deosebit al caracterului jertfei arderii de tot a morții Domnului nostru îl găsim aici în evanghelia după Ioan 10.17. Domnul ne spune aici că valoarea jertfei Sale consta în misiunea vieții Sale, că El de bună voie a dat-o în moarte și totuși în ascultare de Tatăl Său. El adaugă: „Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.” Deci această ascultare poartă pecetea celei mai înalte prețuiri. Cu toate că din veșnicie și totodată pe tot drumul Său pe pământ a fost subiectul dragostei Tatălui, totuși Domnul Se exprimă aici așa fel, ca și cum moartea Sa ar fi singurul motiv al dragostei Tatălui. Și din aceasta devine clar cât de cu totul greșit este gândul că în cazul morții Domnului este vorba numai de ascultarea pasivă a Domnului. Dimpotrivă, Scriptura inversează gândul și face „ascultarea până la moarte, da, până la moarte pe cruce” expresia cea mai înaltă a ascultării lui Hristos și încununarea acestei ascultări. Tocmai caracterul liber consimțit, care este accentuat aici, cu care Domnul Își dă viața, caracterizează această ascultare într-un mod minunat. Nu era o ascultare asemenea unui sclav, și nici o ascultare legalistă, nu, era mult mai mult decât acestea: era o ascultare de bună voie *din dragoste*. Aceasta caracterizează, spus în treacăt, și felul în care trebuie să arate ascultarea noastră față de Domnul. Și ascultarea noastră nu are nimic a face cu slujirea sclavagistă sau cu legalismul pur, ci ar trebui să rezulte din dragostea simțită profund pentru Domnul.

Ioan 12.23-33: *Dar Isus le-a răspuns, zicând: „A venit ceasul ca să fie glorificat Fiul Omului. Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod. Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața eternă. Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și, dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va onora. Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi spune? «Tată, salvează-Mă din ceasul acesta»? Dar pentru aceasta am venit la ceasul acesta. Tată, glorifică Numele Tău!” A venit deci un glas din cer: „L-am și glorificat și din nou Îl voi glorifica!” Deci mulțimea care stătea acolo și care auzise spunea: „A fost tunet”. Alții spuneau: „Un înger I-a vorbit!” Isus a răspuns și a zis: „Nu pentru Mine a venit glasul acesta, ci pentru voi. Acum este judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine”. Iar aceasta o spunea arătând cu ce moarte urma să moară.*

Când ucenicii au venit la Domnul Isus să-I spună, că grecii voiau să-L vadă, El spune: „A venit ceasul ca să fie glorificat Fiul Omului.” Prin aceasta El a vorbit despre moartea Lui ca mijloc prin care se putea ajunge la glorie. Căci fără această moarte El trebuia să rămână

Ioan 10.17-18; 12.23-33; 13.30-31

„singur”. După aceea El Se predă Tatălui – oricât L-ar fi costat să facă cunoscut gloria lui Dumnezeu – cu cuvintele: „Tată, glorifică Numele Tău.” Cât de mare a fost prețul acesta ne putem face o oarecare impresie, căci se spune: „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? ... Tată, scapă-Mă din ceasul acesta?” Tocmai această situație de necaz devine cu atât mai mare, cu cât El spune după aceea: „Dar tocmai pentru aceasta am venit până în ceasul acesta.”

Această dăruire va fi răsplătită minunat de Dumnezeu. Așa deduce Domnul din răspunsul care a urmat din cer, ca rezultat al morții Sale („spunea aceasta arătând cu ce moarte urma să moară”) referitor la judecata lumii în starea ei actuală („acum este judecata lumii acesteia”), la înlăturarea puterii lui satan, care a fost aruncat afară („acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară”) și că El va atrage pe toți oamenii la Sine („Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine”). Cu alte cuvinte: El vede realizarea întregii Lui glorii ca Fiu al Omului în timpul Împărăției de o mie de ani, când în ziua aceea El va avea uniți cu Sine pe ai Săi în glorie, simbolizat prin spicul de grâu care a înviat din pământ în starea nouă și roditoare.

Ioan 13.30-31: *Deci, primind bucățița, Iuda a ieșit afară îndată. Era noapte. După ce a ieșit el, Isus a zis: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El.”*

Tocmai în momentul când Iuda a început să facă pregătirile principale pentru trădarea Domnului, Domnul spune cu privire la moartea pe care El o va suferi în curând prin această trădare: „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El.” Cu privire la gândul în ce măsură gloriile lui Dumnezeu au devenit vizibile vezi articolul „*Mai mult decât anularea păcatelor*”.

Acum vrem să ne preocupăm un gând: Hristos a luat gloria divină și ne-a arătat-o tocmai acolo unde păcatul nostru și-a arătat grozăvia – jertfa de ardere de tot a avut loc acolo unde a fost sacrificată jertfa pentru păcat (Levitic 4.29). Ce a mai rămas din păcat? Nimic! Tocmai păcatul (manifestându-se aici sub forma lui cea mai îngrozitoare ca trădare a Mântuitorului), care a lezat gloria lui Dumnezeu, tocmai acum prin moartea Domnului Isus a devenit ocazia să reveleze pe deplin această glorie. Și păcătosul, care privește la cruce, ca să vadă acolo păcatele sale, în convingerea conștientă despre discreditarea gloriei lui Dumnezeu, care a avut loc prin aceasta, poate vedea că toate acestea au fost înlocuite prin gloria lui Dumnezeu prin Acela care a murit sub aceste păcate. Dragoste, sfințenie, adevăr și dreptate, maiestate și har, toate par cu atât mai mari în relația cu aceste păcate, și păcatele însăși au dispărut pentru totdeauna.

Ce plan minunat: omul înfăptuiește păcatul cel mai îngrozitor, și Domnul ia aceasta ca prilej și face din ea gloria cea mai mare!